

Ἡ Δέσποινα ὡς τὰ γροικῇ λιγοθυμίες τὴν πλάνουν
 λιγοθυμίες κι' ἀραθυμίες καὶ ἔδρωσ τοῦ θανάτου.
 30 Δράμι νερό το' ἐχύσανε τρεῖς κινῆ¹⁾ τοῦ Μόσχου
 Καὶ πέντε τοῦ ροδόσταμου ἰσως συμφέρι²⁾ ὁ νοῦς της
 Καὶ ὅταν ἡσυχάζουν κι' ἤρχε σὺ ὑστερὰ της
 — Ἐλάτε ξακλουθῶντάς μου οἱ ὅσοι μ' ἀγαπᾶτε
 35 Κι' ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸ Χριστό κι' ὅσοι τὸν προσκυνᾶτε,
 Νὰ πᾶ νὰ τὸν προστάσωμε πριχοῦ νὰ τὸν σταυρώσουν
 Πριχοῦ τοῦ βάλουν τὰ καρφιά καὶ μοῦ τὸν θανατώ-
 [σουν.

Καμμία δὲν ἠκλούθησε μόνον ἡ τρεῖς Παρθένες
 Ἡ Μάρθα κι' ἡ Μαγδαληνὴ κι' ἡ ἄλλη ἡ Ἐλισάβε
 Πέρονον τὸ δρόμο τὸ σιρατί, σιρατί τὸ μονοπάτι
 40 Γεμίζουν οἱ δρόμοι δάκρυα κι' ἡ βροῦχες μυρολόγηρα
 καὶ τὰ χρυσὰ τους τὰ μαλλιά μπλέκουν στὰ σκουνο-
 [πόδια³⁾

Καὶ τὸ σιρατί της ἔβγαλε εἰς τοῦ ληστή τὴν πόρτα.
 Βρίσκουν τὴν πόρτα σφαλιστὴ καὶ τὰ κλειδιά παρ-
 [μένα
 καὶ τὰ παραθυρά τῶνε σφιχτομανταλωμένα.

45 — Ἄνοιξε πόρτα τοῦ ληστή καὶ πόρτα τοῦ Πιλάτου
 Καὶ πόρτα τοῦ πεντάγωνου ἄνοιξε νόμῳ μέσα.
 Κι' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ φόβου της ἐγύρισ' ἄνω κάτω.
 Θωρεῖ δεξιὰ, θωρεῖ ξεβεῖνὰ πολὺ φονοῦτο μέσα
 Κανένα δὲν ἐγνώρισε μόνον τὸ ἄη Γιάννη.

50 Ἄη μου Γιάννη ἀφέντη μου καὶ μαθητὴ τοῦ Γυιοῦ
 [μου

Δεῖξέ μου τὸν ἐγέννησα καὶ δὲν τοις γνωρίζω
 — Δὲν ἔχω πόδια νὰ σταθῶ, γλῶσσα νὰ σοῦ μιλήσω
 Δὲν ἔχω χεροπάλαμα τὸ γυρὸ σου νὰ σοῦ δείξω
 Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ χλωμὸ καὶ τὸν ἀναμαλλιάρη
 55 Ὅπου φορεῖ στήν κεφαλὴ σταυράγκαθο στεφάνι
 Κι' ὅπου βαστᾷ στὸ χέρι του χολὴ νὰ τὸν ποτίσουν;
 — Σταυρὲ μου γιὰ χαμηλώσε, σταυρὲ κατέβα κάτω
 Νὰ πιάσω τὸν ἐγέννησα νὰ τὸν νεκροφιλήσω.
 Γυνὲ μου ποῦνε τὰ κάλλη σου ποῦνε ἡ ὁμορφιά σου

60 Ποῦ σοῦχα κούνησε ἀργυρῆς, φασκιῆς μαλαματένης;
 κι' ὅπου σὲ βαϊλίζανε ἡ δώδεκα παρθένες;
 Ποῦνε μαχαίρι νὰ σφαῶ, ποῦνε φωτιὰ νὰ πέσω
 Ποῦν' ἕνα ξεροπήαδον νὰ πέσω νὰ γκρεμίσω;
 Κι' ὁ Γυιὸς της το' ἀποκρίνεται ἀπ' τὸ Σταυρὸ ἀπάνω

65 — Κάμε καλὸ παράδειγμα νὰ κάμῃ ὁ κόσμος ὅλος
 Νὰ κάμουν μάννες γιὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ μάννες
 Νὰ κάμουν κι' ἡ καλόμοιρες γιὰ τοὺς καλοὺς τῶν
 [ἄντρες.

Μάννα μου μὴ σφαῖς ἐὸν ἄς σφάζουντ' ἡ μαννάδες
 Σφάζονται μάννες γιὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ μάννες
 [μάννες

70 Σφάζονται κι' ἡ καλόμοιρες γιὰ τοὺς καλοὺς τῶν
 [ἄντρες.

Μάννα μου μὴν καῖς ἐὸν ὡς κάβγουνται ἡ μαννάδες
 Κάβγουνται κι' ἡ καλόμοιρες γιὰ τοὺς καλοὺς τῶν
 [ἄντρες.

Μάννα μου μὴν πνίγς ἐὸν, ὡς πνίχουντ' ἡ μαννάδες
 75 Πνιχόντ' ἡ μάννες γιὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ μάννες
 Πνιχόνται κι' ἡ καλόμοιρες γιὰ τοὺς καλοὺς τῶν
 [ἄντρες.

Μὰ πάρε μάννα μ' τὸ σιρατί καὶ τρεῖς οὐτὸ κελλὶ σου
 Στρώσε τραπέζι θλιβερὸ μαῦρα μαντήλια βύλε
 καὶ κάλεσ' ὅλα τ' ἀσφανά καὶ ὅλες τῆς χηράδες

80 Πικρὲς ἔλγες νὰ φᾶνε
 ξυνὸ κρασί νὰ πρῶνε

Καὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο ποῦ θὰ σημάνουν ἡ ἐκκλησιῆς
 καὶ πᾶλλον οἱ παππάδες

τότες καὶ σὺ, ὦ μάννα μου, νύχης χαρὲς μεγάλες
 85 Ποῦ ὁ Γυιὸς σου ἀνεστῇνεται μετῆς χρόνους λαμπαδες.
 Παίρνει ἡ Δέσποινα τὸ σιρατί καὶ πάει στὸ κελλὶ της
 Στρώνει τραπέζι θλιβερὸ, μαῦρα μαντήλια βάζει
 κι' ἐκάλεσ' ὅλα τ' ἀσφανά καὶ ὅλες τῆς χηράδες.

.....
 Ἄγιά Καλή ἡτέραος κι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶπε:
 90 — Ποιός εἶδε Γυιὸ εἰς τὸ Σταυρὸ καὶ μάννα στὸ τραπέζι;

1) κινῆ = λέγονται οὕτω μικρὰ δοχεῖα εἰς τὰ ὁποῖα
 ἐπαοιτίζεται ὁ μόσχος.

2) συμφέρι = ἐπανέλθει

3) σκουνοπόδι = θάμνος ἀκανθώδης.

Τῆς Παναγίας τὸ σῶσανε αὐτόνο τὸ μαντάτο
 — Σῦρε, Καλή, στήν κάταρα, ἐμὲ καὶ τοῦ υἱοῦ μου
 Παπᾶς νὰ μὴ βρεθῇ ποτε γιὰ νὰ σὲ λουτρούσῃ
 Οὔτε λιβάνι καὶ κερί γιὰ νὰ σὲ θυματίσῃ,

Μεταξὺ τοῦ πέμπτου καὶ ἐνδεκάτου στίχου, φαί-
 νεται ὅτι ὑπῆρχον ἄλλοι στίχοι λησμονηθέντες ὑπὸ
 τῶν ἐλαχίστων γυναικῶν, αἱ ὅποια ἐνθυμοῦνται
 τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευμένους.

Ἐπίσης ἔχουσι ταρῆ εἰς τὸ χάος τὸ παμράγον
 τοῦ παρελθόντος στίχοι τινὲς μεταξὺ τοῦ εἰκοστοῦ
 δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ τρίτου. Τὸ ἐπειστέδιον τῆς
 Ἀγίας Καλῆς, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς μάμμη τῆς
 Παναγίας, φαίνεται ὅτι παρέλκει ἡ ὅτι συνδέεται
 μὲ προηγουμένους στίχους λησμονηθέντος.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΣΜΗΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

~~~~~

ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Ἄν λούλουδο ἐμαράθηνε
 ... Τὸ κάτασπρο τὸ σῶμα
 θὲ νὰ τὸ κρύψῃ ἀλύπητα
 τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα.

Καὶ θὲ νὰ λάμπουνε ψηλὰ
 δυὸ ἀστέρια καὶ δυὸ κρῖνα
 θὲ νᾶν' αὐτὰ τὰ ῥάμια σου,
 τὰ χέρια θᾶν' ἐκεῖνα.

Ἄλλὰ νὰ κρύψῃ δὲν μπορεῖ
 ὁ τάφος ἀπὸ ἐσένα
 καὶ τρανό, ποῦ ἀγροίκησα
 ἔς τὸ στήθος σου, ὦ παρθένα.

Καὶ θᾶν' μικρὴ παρηγοριὰ
 ἔς τὸν ἄπειρο καὶ μὸ μου,
 πῶς ἔχω ἴσιν Παράδεισο
 καὶ κι' ἐγὼ δικό μου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΝΤΣΙΛΙΔΗΣ

